

יעקב מרגי

מסכת מכות כד' עמ' ב

הגמרא מביאה שני סיפורים על גדולי התנאים שהיו בזמן החורבן
שחוו את החורבן:

רבן גמליאל, רבי אלעזר בן עזריה, רבי יהושע ורבי עקיבא.

הסיפור הראשון:

לאחר החורבן הלכו רבן גמליאל, רבי אלעזר בן עזריה, רבי יהושע
ורבי עקיבא בדרך בכרכי רומי שהייתה עיר גדולה ותוססת.

כשהגיעו למרחק מאה עשרים מיל מהעיר שמעו את קול שאונה
ואנשיה.

התחילו החכמים לבכות ורבי עקיבא התחיל לצחוק.

שאלו אותו: "מפני מה אתה משחק?" אמר להם: "ומפני מה אתם
בוכים?"

אמרו לו: "הללו גויים שמשתחווים להבל וריק ומקטרים לעבודה זרה
יושבים בטח, ואנו בית בית המקדש בית אלוהינו שרוף באש ולא
נבכה?"

אמר להם: "לכך אני מצחק, ומה לעוברי רצונו כך, לעושי רצונו על
אחת כמה וכמה".

כלומר אם הקדוש ברוך הוא משלם את שכרם של הרשעים ההלו על
מקצת הזכויות שיש להם בטובות גדולות כל כך, לצדיקים שעושים
את רצונו בוודאי שישלם שכר הרבה יותר גדול. ולכן בגלל הטובה
הגדולה שראיתי ברומי, אני שמח.

הסיפור שני: עלו רבן גמליאל, רבי אלעזר בן עזריה, רבי יהושע ורבי
עקיבא לירושלים.

כשהגיעו להר הצופים, למקום ממנו רואים את החורבן קרעו בגדיהם.

כשהגיעו להר הבית, ראו שועל שיצא מחורבות בית קדשי הקדשים.
התחילו החכמים לבכות ורבי עקיבא התחיל לצחוק ולשמוח.
אמרו לו: "מפני מה אתה מצחק?" אמר להם: "מפני מה אתם בוכים?"
אמרו לו: "מקום שכתוב בו: והזר הקרב יומת ועכשיו שועלים הלכו בו,
ולא נבכה?"

אמר להן: לכן אני מצחק, שכתוב: ואעידה לי עדים נאמנים את אוריה
הכהן ואת זכריה בן יברכיהו, וכי מה ענין אוריה אצל זכריה?
שהרי אוריה היה נביא במקדש ראשון וזכריה שהיה מעולי בבל היה
נביא במקדש שני!

אלא כוונת הפסוק היא: לתלות את קיום נבואתו של זכריה בקיום
נבואתו של אוריה.

ושניהם נבאו על החורבן.

באוריה כתוב: "לכן בגללכם ציון שדה תחרש וירושלם עיין תהיה והר
הבית לבמות יער" ובחורבות ויערות מצויים שועלים.

לעומת זאת בזכריה כתוב: "עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות
ירושלם". הוסיף רבי עקיבא והסביר: "עד שלא התקיימה נבואתו של
אוריה הייתי מתיירא שלא תתקיים נבואתו של זכריה", שהרי נבואות
אלו תלויות זו בזו.

"ועכשיו שהתקיימה נבואתו של אוריה מובטח אני שתתקיים גם
נבואתו של זכריה".

הגיבו החכמים לדברי רבי עקיבא ואמרו לו בלשון זו: "עקיבא,
ניחמתנו! עקיבא, ניחמתנו".

אני אישית אוהב את הגמרא הזו משתי סיבות.

רבי עקיבא לימד אותנו הרבה דברים ובמדרש הזה אנו למדים מספר
תובנות ושניים מהם אמנה.

האחד: שאין ייאוש בעולם ושאסור לשקוע בייאוש ולאבד תקווה.

השני: לדעת להסתכל בחצי הכוס המלאה שדווקא מתוך החיסרון
לנסות ולחפש את הנקודות המעוררות תקווה ולהעצים אותם.
ובבניין ירושלים ננוחם אכי"ר.

בברכה: יעקב מרגי נ"י